

NINA

Dve čiarky. Nina nechápavo hľadá na plastový obdĺžnik, ktorý len pred chvíľou kúpila v lekárni. Otočí návod na použite, stojí to tam čierne na bielom: dve čiarky signalizujú tehotenstvo. Ešte raz prebehne návod – či náhodou neurobila chybu. Neurobila. V tele jej stúpa adrenalín, v hlave jej začína hučať. Sťažka sa nadýchne.

Len pokoj. Nemôžem panikáriť. Prvý test ešte nemusí nič znamenať. Sebaútecha ju stojí nemalé úsilie. Obsah kabelky v okamihu skončí na dlážke. *Mám predsa ešte jeden, úfa si v duchu. Jeden zlý test. Je tam toho!* presviedča samu seba, aj keď sa na ňu z obalu vyškiera deväťdesiatdeväťpercentná spoľahlivosť. Keby aspoň vzala každý od iného výrobcu! Neupokojí ju ani poznámka, že výsledok je presnejší, ak sa testuje prvý ranný moč. Mala by test odložiť a urobiť si ho až zajtra. Bojí sa výsledku, čosi vo vnútri jej našepkáva, že sú tie dve čiarky nezvratiteľné. Že je naozaj tehotná.

Nenávidí vlastný inštinkt, povestný ženský šiesty zmysel. Chvíľu sa pohráva s myšlienkou, že v nej rastie nový život, že sa stane matkou. Náhle sa jej v očiach zalesknú slzy. Ak by to prišlo za iných okolností, nebránila by sa tomu. Už dlhšie ju omínal pocit, že by sa v živote mala posunúť na vyššiu métu, že by mala niečo urobiť, niečo zmeniť, že jednoducho potrebuje nový vietor. Ale že príde rovno hurikán, to nečakala. Chcela po rokoch s Norom začať odznova, ten vzťah ju už omínal ako ka-

meň v topánke. Svoju túžbu po slobode však teraz bude musieť uhasiť.

Predstaví si, ako mu oznamuje, že sa stane otcom. Vidí jeho pohrdavý pohľad a z úškľabku, ktorým ju v poslednej dobe častuje, jej príde nevoľno. Možno na ňu opäť zdvihne ruku, možno ju obviní, že mu zahýba. V hrdle jej narastá hrča, nedokáže sa nadýchnuť. Takto to predsa nechcela! Nie je hlúpa, vie že nechránený styk môže mať následky. Nemá pätnásť, ani dvadsať už dávno nie, všetko v svojom živote sa snažila držať pevne v rukách. Až dodnes.

Zrak jej padne na spúšť, ktorá po nej zostala na dlážke v kúpeľni, automaticky všetky veci zbiera a ukladá ich naspäť do kabelky. Motivačný diár, bol pribalený k akémusi časopisu pre ženy, jej napovie viac. Rýchlo v ňom listuje, hľadá apríl. Prechádza deň za dňom, je bez značky. Nezabudla. Vie to na milión percent. S obavami sa vráti k marcovým dňom, niekde na začiatku má poznačené výrazné bodky. Svoje dni. Sedem týždňov, presne toľko ubehlo od posledného menzesu. Ako jej to mohlo vyfučať z hlavy?

Chce sa jej smiať a plakať zároveň. Ešte stále to nemusí byť skutočné. Počká do rána, potom bude o krok bližšie k pravde. A zájde k lekárovi. Hneď ráno sa pre istotu objedná, bez ohľadu na výsledok. Zatiaľ jej zostáva jediné. Nadalej potláčať paniku. Noro nesmie nič zistiť. Utvrdí sa, a potom sa rozhodne, ako so svojím životom naloží ďalej. Vždy existuje voľba. Nikto a nič ju nemôže dotlačiť k múru, opakuje si v duchu. Bolí ju však vedomie, že pravdepodobne nebude rozhodovať len sama za seba.

LIANA

„Spíš?“ Liana cíti, ako si Filip líha vedľa nej do postele. Únava ju zmohla tak, že mu nedokáže ani odpovedať.

„Li, mám pocit, že sa už takmer ani nezhovárame,“ šepká a túli sa k nej zozadu, privoniava si k jej čerstvo umytým vlasom, láska ju za uchom. Leží nehybne, pozná ho pridobre. Vie, že chvíľu bude naliehať, no keď sa k nemu neotočí, rýchlosťou blesku zaspí. Počíta sekundy. V tme sa mu dá vyhýbať ľahko. Ťažšie to je počas bieleho dňa.

Filip nie je hlúpy, vidí, že sa naňho ani poriadne nepozrie. Ak má z práce prísť skôr, Liana zostane dlhšie. Zväčša mu pošle správu, aby si urobil náhradný program na večer, v poslednej dobe ho na to už nemusí ani upozorňovať. Robí si ho aj bez jej odporúčaní. Netuší, ako dlho to takto vydržia, bojuje s časom. No najmä sama so sebou.

Keď sa za ňou konečne začne ozývať pravidelné dýchanie, zmení polohu. Takto je k nemu bližšie, má však pocit, že ich delí múr. Pevný a studený. Aj v tme vidí ostré črty Filipovej tváre. Nezmenili sa. Sú také isté, ako keď sa doňho zamilovala. Je ťažké uveriť, že odo dňa, keď do seba vrazili vo vchode ich obľúbenej vinárne, ubehlo už dvanásť rokov. Znie to ako večnosť.

Neznie, je to večnosť, upozorní Lianu akýsi hlas v hlave, je jej cudzí, a predsa mu rozumie najlepšie. Skôr ako ju spomienky celú pohltia, sústredí sa na zajtrajšok. Pre-

mýšľa, či na nič nezabudla. Má nutkanie vyklázať z teplej postele, v diári ešte raz prebehnúť jednotlivé poznámky a skontrolovať, kedy má prísť do malebného kaštieľa na úpäť akejsi obce v Nitrianskom okrese. Bojí sa, že sa Filip zobudí, tak len klikne na budík na mobile.

Má plán. Vstane o piatej, hodí si rýchlu sprchu, zbalí raňajky a vypadne. Musí sa zastaviť v kvetinárstve, zobrať všetky veci, ktoré si počas dňa starostlivo pripravila, aj aranžmány, ktoré spolu s Ninou do neskorého večera robili. Čerstvá donáška ruží príde priamo do kaštieľa. V bruchu jej lietajú motýle, ako vždy, keď sa chystá na fotenie pre prestížne magazíny. Zbožňuje ich. Vždy ju vtiahnu do iného sveta. Niežeby kvety a svoju prácu nemilovala, tak to nie je. Len občas potrebuje prešpikovať všedné dni niečím výnimočným. A práve príprava aranžmánov pre Karola, ktorý je najlepším fotografom, akého pozná, ju z tej všednosti aspoň z času na čas vytrhne.

Filipovi namiesto vrúcneho zobudenia nechá len odkaz na stole. Robí to tak už celé mesiace. Na farebný útržok papiera mu čosi napíše, čosi krátke a výstižné. Nemusí nič hľadať, prihlásila sa na odber akýchsi noviniek, odvtedy ju každé ráno v maile čakajú rôzne motivačné citáty. Pri výbere si dáva záležať. Pridá zoznam, ak potrebujú niečo z obchodu, a dve slová – *Lúbim Ťa*. Vie, že Filipovi nenahradia nič z toho, čo mu s láskou dávala v minulosti, no kým si v sebe neutrasie, čo od života vlastne chce a ako to chce, musia mu stačiť.

Uvedomuje si, že často ten motivačný citát pohladí skôr jej vlastnú dušu ako jeho. Po príchode do kvetinárstva ten istý načmára bielou kriedou na tabuľu, a tú vyloží spolu s čerstvou ikebanou pred vchod. Ak neprilá-

ka nových zákazníkov, aspoň zahreje aj ďalších ľudí pri srdci... Len či ešte niekedy niečo zahreje to jej...

Pod perinou nahmatá Filipovu ruku, nedokáže zaspať. Zrazu zúfalo zatúži cítiť jeho pevné stisnutie, vychutnať si jeho prítomnosť. Potrebuje od neho počuť, že toto zlé obdobie skôr či neskôr prehrmí. No Filip spí tak tuho, že jej zovretie neopätuje. Zrazu ju vydesí poznanie, že hoci s Filipom tvoria pár už dlhé roky, cíti sa strašne osamelo...

NINA

„Raňajky si mi spravila?“ Noro zakričí smerom do kúpeľne bez toho, aby odtrhol zrak od mobilu.

„Nestíham,“ povie Nina a ospravedlňujúco pokrúti hlavou. Do kuchyne doskackala s jednou nohou v rifliach, teraz pred ním robí zvláštne divadlo. Pasuje sa do úzkych nohavíc, sťahuje brucho, aby mohla zapnúť aj posledný gombík.

„To mám ísť akože do roboty hladný?“ zrúkne, telefón v tej istej sekunde letí cez celý stôl, s buchotom dopadne na zem a rozletí sa na tri časti.

„Všetko máš v chladničke, stačí, ak pohneš riťou a vyberieš si. To hádam zvládneš – alebo sa mýlim?“ spýta sa a pozrie na tú spúšť na zemi. O neporiadok ani tak nejde, Nina tuší, že Noro sa ešte väčšmi rozčúli, ak telefón nebude fungovať. A vie, odkiaľ by vzal na nový. Opäť by musela siahnúť hlboko do vrečka ona.

Otočí sa mu chrbtom, rozhodnutá neupratovať po ňom. Aj tak by sa jej v úzkych rifliach ťažko ohýbalo. Už teraz má výčitky svedomia, že sťahuje brucho. Vstala pred štvrtou, potajme sa vykradla z postele a kúpeľňu pre istotu zamkla zvnútra. Vytiahla test, ktorý včera uložila medzi čisté uteráky. Nehrozilo, že by Noro do skrinky nazrel. Trasúcimi sa rukami ho rozbalila. Vkladala doň tolko nádeje. Vedela, že úpenlivými prosbami výsledok nezmení. Dve čiarky, zreteľné a jasné, spustili príval slz. A tie sa potom zliali s nekonečne dlhou sprchou.

Bolo jej jedno, že svojho priateľa zobudí, že bude od rána celý byt hore nohami. Už si zvykla. Ak by sa nejaký deň začínal pokojne, v kalendári by ho vymaľovala na zeleno. Jej kalendár sa však už dávno nezelenal.

Teraz ale nie je čas na lútosť. Svet sa jej za posledných dvadsaťštyri hodín otočil naruby, sama nevie, ako s novou situáciu naloží. Zatiaľ do nej nezasväťí nikoho. To-bôž nie otca dieťaťa, ktoré nosí pod srdcom.

„Povedal som ti, že chcem raňajky!“ Mobil nasleduje kuchynská utierka. Mieri presnejšie, cieľ nemíňa. Handra trafi Ninu do chrbta. Tá sa nepohne. Nechce sa dať vyprovokovať. Zhlboka sa nadýchne, dobre vie, čo bude nasledovať. Noro sa nenechá len tak odbiť. Bude dobiedzať, kým nedosiahne svoje. Presadzuje ideológiu, že ženy sú na to, aby mužom slúžili. A ona mu, hlupaňa, naozaj bez reptania slúžila. Prala, žehlila, varila, nakupovala, upratovala, milovala sa na povel, hoci posledných pár mesiacov vôbec nemala na nežnosti s Norom chuť.

„To je v poriadku, ja som ti zasa povedala, kde ich nájdeš,“ odpovie na útok najpokojnejšie, ako vie. „Dnes idem s Lianou na dôležité fotenie, ak ťa to vôbec zaujíma, a nemôžem meškať.“ Už toho o sebe navzájom veľa nevedia...

Keď Nora pred rokmi stretla, bol príťažlivým mužom, ona prekypovala pýchou, že si zo všetkých dievčat, ktoré sa za ním obzerali, vybral práve ju. Študovala vtedy angličtinu na vysokej škole, končila posledný ročník, čakali ju štátnice. Letné dni namiesto nad knihami trávila s ním, zahodila plány na letné stáže, na cestovanie, po ktorom jej pišťalo srdce, odkedy nastúpila na vysokú. Tešila sa, že jej škola okrem vzdelania priniesla aj novú lásku.

Pokukovala po ňom na chodbe, každý deň v rovnakom čase postávala pri kávomate vo vestibule a čakala, kedy ho opäť uvidí. Dopĺňal bagety do automatu, ktorý stál hneď vedľa. Vtedy jej to nepripadalo zvláštne, nezamýšľala sa nad tým, že to asi nebude práca snov. Po dvoch týždňoch ju oslovil, zaplatil jej čokoládu, poprial príjemný deň. O týždeň ju pozval na rande. O dva týždne ona jeho do požičanej izby na internáte.

„Nezaujímam,“ zahundre Noro, Nina sklamané zvesí plecia. Myslí na dieťa, teraz menšie ako fazuľa, ktoré sa dobýja do ich narušeného vzťahu. Vie, že deti sa na svet nepýtajú samy, že sú bezbranné a nevinné, že za nič nemôžu. O to viac ju bolí už len pomyslenie, že by takému maličkému stvoreniu musela ponúknuť život, aký momentálne žila ona sama.

„Nechápem, načo sa s ňou stále motáš. Aby si sa z nej raz nezbláznila!“ Noro posledné slovo vysloví posmešne, našťastie nezačne s otrepanou pesničkou: že ju Liana len využíva, že ju vlastne ponižuje, keď jej za výpomoc vypláca smiešnu hodinovú mzdu.

„Lebo...“ odpoveď jej zamiera na perách. Nikdy by nepochopil, že svojej kamarátke vďačí za veľa. Keby dala na Lianin šiesty zmysel, jej život mohol nabrať úplne iný smer. Už počas štúdia si privyrábala v kvetinárstve, kde priateľka pracovala na plný úväzok. O kvetoch ju naučila úplne všetko, dokonca jej vybavila u svojho šéfa kurz aranžérstva.

Hodiny, ktoré Nina trávila viazaním kytíc, ju naplňovali viac ako doučovania, ktoré dávala študentom bez akéhokoľvek jazykového talentu. Keď sa po štátniciach zamestnala v jazykovej škole, s brigádou prestala. No stretnutiam s Lianou sa tešila naďalej. Kamarátka bola od nej

staršia o osem rokov, skúsenejšia, prekypovala optimizmom, a keď sa rozhodla otvoriť si v centre mesta vlastné kvetinárstvo, Nina jej ponúkla občasnú výpomoc. Nezištne a dobrovoľne. To však Norovi ležalo v žalúdku. Rovnako ako on ležal v žalúdku Liane...

„Radšej pôjdem,“ berie si kabelku prevesenú cez operadlo kuchynskej stoličky. Neobzrie sa, nerozlúči sa bozkom, už dávno si zvykla na chlad, ktorý sa medzi nimi rozhostil. Tým dvom čiarkam nerozumie, veď si ani poriadne nespomína, kedy naposledy spolu spali.

„Nina?“ Dopadne na ňu tieň, keď sa obúva na chodbe. Prekvapene zdvihne zrak, nádeja sa, že Noro niečo vycítil. Že pochopil, že niečo nie je v poriadku, že je iná. Hlúpo dúfa, že ju prišiel utešiť, objat' na rozlúčku.

„Hm?“ kontroluje kľúče, mobil vkladá do zadného vrecka nohavíc. Aj to je akési priúzkce, ale možno si to len nahovára. Psychika jej pracuje na plné obrátky.

„Nemáš dvacku?“

Spamätá sa. Z hrdla sa jej derie zvláštny rehot. Ako mohla byť taká naivná? Vytiahne peňaženku, podá mu desaťeurovú bankovku. „Stačí? Viac nemám,“ zaklame. Nemá chuť podporovať ho, keďže väčšinu výdavkov ťahá sama, a on sa neštíti občas si pre seba vypýtať aj čosi navyše.

„Tak dúfam, že ti tá krava dnes aspoň dobre zaplatí,“ vytrhne jej peniaze z ruky, strčí si ich do vrecka na teplá-koch.

Nina vybehne von, zabuchne dvere, musí ujsť, inak by sa zbláznila. Nečaká na výťah, schody zbehne tak rýchlo, ako sa len dá, chýba jej kyslík. Až pred činžiakom sa na-dýchne z plných pľúc a rozplače sa. Takto si svoj život nepredstavovala. Dieťa pod srdcom všetko len skomplikuje.

Eva Hrašková
Všetko, čo (ne)chcem

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2021
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom
Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 337
Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš
Technická redaktorka Jana Urbanová
Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková
Návrh obálky Beáta Lišková
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA